

การสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศ

แบบมีส่วนร่วม: มุมมองเปรียบเทียบในการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีน*

CREATING A SUPPORTIVE AND ENGAGED ENVIRONMENT FOR FOREIGN LANGUAGE LEARNING: A COMPARATIVE PERSPECTIVE ON LEARNING ENGLISH, THAI, AND CHINESE*

กิตติยา เกิดปลั่ง **

ธิดารัตน์ งามนิกร ***

ยุพดี หวลอารมณ์ ****

(วันที่รับบทความ: 20 มกราคม 2568; วันที่แก้ไขบทความ: 8 เมษายน 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 17 เมษายน 2568)

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เน้นการวิเคราะห์มิติทางวัฒนธรรม รูปแบบการสอน วิธีการจัดการเรียนรู้ และการบูรณาการเทคโนโลยี เพื่อค้นหากลยุทธ์ที่ช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียน การสร้างแรงจูงใจในระยะยาว และการพัฒนาทักษะภาษาการศึกษานี้ยังพิจารณาปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยมุ่งเน้นการออกแบบกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายของผู้เรียน การใช้เทคนิคการสอนแบบร่วมมือ (Collaborative Learning) การบูรณาการวัฒนธรรมในบทเรียน และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เช่น แพลตฟอร์มออนไลน์และปัญญาประดิษฐ์ (AI) ล้วนช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก นอกจากนี้ บทความนี้ยังนำเสนอแนวทางปฏิบัติสำหรับครูผู้สอนในการปรับใช้วิธีการที่ยืดหยุ่นและสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน เพื่อยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาในศตวรรษที่ 21 ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า แนวทางการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง (Real-World Learning) และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นปัจจัยหลักที่ช่วยส่งเสริมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจของผู้เรียน การนำเสนอมุมมองเปรียบเทียบเชิงวัฒนธรรมในบทความนี้เป็นข้อมูลที่สำคัญสำหรับครูผู้สอนและผู้กำหนดนโยบายในการออกแบบหลักสูตรและแนวทางการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีความต่อเนื่อง ครอบคลุม และตอบสนองต่อความหลากหลายในบริบทวัฒนธรรม

คำสำคัญ: สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตร, การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศแบบมีส่วนร่วม,
ภาษาอังกฤษ, ภาษาไทย, ภาษาจีน

*บทความวิชาการ

**อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์, สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์, อีเมล: kitkoko27@gmail.com

***อาจารย์ประจำสำนักการศึกษาทั่วไป, สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์, อีเมล: tidaratnga@pim.ac.th

****อาจารย์ประจำสำนักการศึกษาทั่วไป, สถาบันการจัดการปัญญาภิวัฒน์, อีเมล: yupadeehua@pim.ac.th

CREATING A SUPPORTIVE AND ENGAGED ENVIRONMENT FOR FOREIGN LANGUAGE LEARNING: A COMPARATIVE PERSPECTIVE ON LEARNING ENGLISH, THAI, AND CHINESE*

KITTIYA KEADPLANG**

TIDARAT NGAMNIKORN***

YUPADEE HUANAROM****

(Received: January 20, 2024; Revised: April 8, 2025; Accepted: April 17, 2025)

ABSTRACT

The study focuses on analyzing cultural dimensions, instructional methods, pedagogical management strategies, and technology integration to identify strategies that enhance learner engagement, foster long-term motivation, and promote language skill development. Additionally, the study examines the social and cultural factors that influence language learning, with a focus on designing activities that cater to the diverse needs of learners. The use of collaborative learning techniques, cultural integration in lesson planning, and the application of digital technologies, such as online platforms and artificial intelligence (AI), contribute to creating a positive and interactive learning atmosphere. This article also offers practical recommendations for teachers to adopt flexible and contextualized approaches to improve the quality of language teaching in the 21st century. The findings indicate that a learner-centered approach, the incorporation of real-world learning activities, and the effective use of educational technologies are key factors that enhance both academic achievement and learner motivation. The comparative cultural perspective presented in this study provides valuable insights for educators and policymakers in designing curricula and instructional strategies that support comprehensive and inclusive foreign language education responsive to cultural diversity.

Keywords: Supportive Learning Environment, Engaged Foreign Language Learning, English Language, Thai Language, Chinese Language

*Academic Article

**Lecturer, Faculty of Liberal Arts, Panyapiwat Institute of Management, Email; kitkoko27@gmail.com

***Lecturer, Office of General Education, Panyapiwat Institute of Management, Email; tidaratnga@pim.ac.th

****Lecturer, Office of General Education, Panyapiwat Institute of Management, Email; yupadeehua@pim.ac.th

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นทักษะสำคัญที่ช่วยเสริมสร้างการเชื่อมโยงและการสื่อสารในยุคโลกาภิวัตน์ ผู้คนทั่วโลกสามารถก้าวข้ามข้อจำกัดทางวัฒนธรรมและภูมิภาคได้ผ่านการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ทักษะนี้ไม่เพียงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำงานหรือศึกษาต่อในต่างประเทศ แต่ยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและเข้าถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ซับซ้อนในโลกยุคปัจจุบัน (Tiranant et al., 2022) อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการเรียนภาษาต่างประเทศไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามของผู้เรียนเพียงอย่างเดียวแต่ยังต้องอาศัยการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรซึ่งสภาพแวดล้อมดังกล่าวมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และสนับสนุนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องในระยะยาว ทั้งนี้ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ (1) ความยืดหยุ่นของหลักสูตรและเทคนิคการสอนที่รองรับความแตกต่างของผู้เรียน (2) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมผ่านกิจกรรมและเทคโนโลยี (3) การบูรณาการวัฒนธรรมเพื่อเพิ่มความเข้าใจและแรงจูงใจ และ (4) การสร้างบรรยากาศที่ลดความวิตกกังวลและสนับสนุนการเรียนรู้แบบองค์รวม การพัฒนาสภาพแวดล้อมไม่ใช่เพียงการจัดเตรียมห้องเรียนที่สะดวกสบายหรือใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่ยังเกี่ยวข้องกับการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ผ่านการส่งเสริมความเข้าใจ ความเคารพในความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการสนับสนุนผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตามศักยภาพของตนเอง การใช้เทคโนโลยีและวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมีบทบาทสำคัญในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ยุคใหม่ เทคโนโลยีช่วยให้ผู้เรียนสามารถโต้ตอบกับเนื้อหา มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างความมั่นใจ และพัฒนาทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ (Warschauer, 2013) นอกจากนี้ เทคโนโลยียังช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นในกระบวนการเรียนการสอน ทำให้สามารถปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน (Godwin-Jones, 2018)

เมื่อเปรียบเทียบสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ของภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีน พบว่ามีทั้งความเหมือนและความแตกต่าง ภาษาอังกฤษมักใช้แนวทางที่ยืดหยุ่นและเทคโนโลยีเป็นศูนย์กลาง โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล เช่น Duolingo หรือ Kahoot เพื่อฝึกฝนทักษะภาษาในบริบทที่หลากหลาย สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ของภาษาอังกฤษเน้นที่ การผสมผสานเทคโนโลยี การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมและการฝึกฝนผ่านสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ แนวทางการสอนแบบยืดหยุ่นและการใช้ AI ยังช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ในระยะยาวช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงและพัฒนาทักษะภาษาได้อย่างต่อเนื่องในบริบทที่หลากหลาย ขณะที่การเรียนภาษาไทยเน้นการเรียนรู้จากบริบทวัฒนธรรม เช่น การเล่าเรื่องหรือการฝึกสนทนาในสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนต่างชาติสามารถเข้าใจโครงสร้างภาษาและวิถีชีวิตของคนไทยได้อย่างลึกซึ้งโดยเน้นไปที่ Project-Based Learning เช่น การให้ผู้เรียนสร้างวิดีโอแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเป็นภาษาไทยเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารและการใช้ภาษาในบริบทจริง ส่วนการเรียนภาษาจีน มักใช้วิธีการที่มีโครงสร้างแน่นอน เช่น การเรียนผ่านการท่องจำอักษรจีน ควบคู่กับการใช้เทคโนโลยี เช่น AI-

based tutors หรือ VR Simulation เพื่อฝึกฝนทักษะการออกเสียงและการเขียนอย่างแม่นยำตัวอย่างของสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรสามารถเห็นได้ในหลักสูตรที่บูรณาการทั้ง เทคโนโลยีและการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เช่น การใช้ Flipped Classroom ในการสอนภาษาอังกฤษ ที่ให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาล่วงหน้าผ่านวิดีโอและใช้เวลาในชั้นเรียนสำหรับการอภิปรายและฝึกฝน โดยใช้ แนวทาง Task-Based Learning ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกสนทนากับเจ้าของภาษาในสถานการณ์ที่กำหนด เช่น การสั่งอาหาร หรือการเดินทางในประเทศจีน เป็นอีกตัวอย่างของการออกแบบกิจกรรมที่เสริมสร้างการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตร

บทความนี้มุ่งศึกษาการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีน ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพรวมของกลยุทธ์การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนแต่ละภาษา พร้อมทั้งสำรวจปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยีที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ บทความนี้จะนำเสนอแนวทางปฏิบัติที่สามารถปรับใช้ได้บริบทที่หลากหลาย เพื่อพัฒนาทักษะภาษาและส่งเสริมความต่อเนื่องในกระบวนการเรียนรู้

การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตร

การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างเต็มศักยภาพ สภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ เสริมความมั่นใจและแรงจูงใจของผู้เรียนโดยเฉพาะในกรณีผู้ที่ยังไม่มีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาต่างประเทศ การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการเรียนรู้ช่วยลดความวิตกกังวลและทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจมากขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและเรียนรู้อย่างเต็มที่ (MacIntyre et al., 2019) เทคโนโลยีการเรียนการสอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นและมีประสิทธิภาพ เช่น วิดีโอ การเรียนรู้ผ่านแอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มออนไลน์ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนทักษะภาษาในบริบทที่หลากหลายและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยีแบบโต้ตอบ เช่น การเรียนรู้ผ่าน VR (Virtual Reality) หรือ AI (Artificial Intelligence) ยังช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสทดลองใช้ภาษาในสถานการณ์สมมติ ซึ่งช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การพูด และการโต้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ (Wang, & Chen, 2021) ทั้งนี้การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนับสนุนการทำงานร่วมกัน เช่น การทำงานกลุ่ม หรือการเรียนรู้แบบเกมเป็นแนวทางที่ช่วยเสริมสร้างทักษะการสื่อสารและความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน การใช้กิจกรรมเชิงโต้ตอบ เช่น การอภิปรายและการจำลองสถานการณ์ ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและเรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย กิจกรรมเหล่านี้ยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาในสถานการณ์จริง (Topping, 2019) นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรควรเน้น การมีส่วนร่วมที่หลากหลาย และการเคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม เพื่อสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการเรียนรู้ในระยะยาว ความเข้าใจในความ

หลากหลายช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมีคุณค่าและเปิดกว้างต่อการเรียนรู้ในบริบทที่หลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการพัฒนาทักษะภาษาอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์การสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตร

การสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและเอื้ออำนวยในการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกลยุทธ์ที่สามารถนำมาใช้ในการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรมีหลากหลาย และสามารถปรับใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน การสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรและเอื้ออำนวยถือเป็นหัวใจสำคัญในการสนับสนุนการเรียนภาษาต่างประเทศให้มีประสิทธิภาพ สภาพแวดล้อมเช่นนี้ช่วยเสริมสร้าง ความมั่นใจ ให้ผู้เรียน โดยเฉพาะในกรณีกับผู้เรียนรู้สึกไม่คุ้นเคยหรือกลัวการใช้ภาษาใหม่ การสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัยในการเรียนรู้ ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าทดลองใช้ภาษาโดยไม่กลัวการทำผิดพลาด มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะภาษาในระยะยาว ตัวอย่างเช่น การให้ข้อเสนอแนะเชิงบวกและสนับสนุนเมื่อผู้เรียนทำผิดพลาด ช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้และเพิ่มความกล้าแสดงออก (Schmidt, 2012) การใช้ วิธีการสอนที่หลากหลาย ยังเป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ช่วยกระตุ้นความกระตือรือร้นของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น การสอนโดยใช้เกมภาษา การจำลองสถานการณ์จริง (Role-Playing) หรือการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติจริง (Task-based Learning) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงทฤษฎีทางภาษาเข้ากับการใช้งานในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ การใช้เทคโนโลยี เช่น แอปพลิเคชันฝึกภาษา เกมดิจิทัล หรือแพลตฟอร์มการเรียนออนไลน์ ยังช่วยเพิ่มความสนุกสนานและสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่โต้ตอบได้ ซึ่งช่วยเสริมสร้างทักษะการสื่อสารของผู้เรียนในสถานการณ์ที่หลากหลาย (Ellis, 2019; Godwin-Jones, 2018) นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ ยังช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและเพิ่มโอกาสในการฝึกภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ การทำงานเป็นทีม เช่น การทำโปรเจกต์หรือการอภิปรายในกลุ่ม ช่วยกระตุ้นการใช้ภาษาและเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนความรู้และเรียนรู้จากประสบการณ์ของกันและกัน ซึ่งช่วยเพิ่มความหลากหลายในมุมมองการเรียนรู้ (Dörnyei, 2019) อีกทั้ง การส่งเสริมความหลากหลายทางวัฒนธรรม ก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดกว้าง การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เช่น การเล่าเรื่องหรือเวิร์กช็อปด้านวัฒนธรรม ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและยอมรับความแตกต่าง พร้อมทั้งส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในบริบทที่หลากหลาย (Byram, 2008) เทคโนโลยี เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความยืดหยุ่นในการเรียนรู้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคดิจิทัล การใช้แอปพลิเคชันหรือโปรแกรมที่ออกแบบมาเฉพาะสำหรับการเรียนภาษา เช่น การฝึกออกเสียงผ่าน AI หรือการจำลองสถานการณ์ใน VR ช่วยสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนุกสนานและมีประสิทธิภาพ เทคโนโลยียังช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนรู้ตามเวลาหรือความต้องการส่วนบุคคล ทำให้การเรียนภาษาไม่ใช่เพียงแค่กิจกรรมในห้องเรียน แต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน (Godwin-Jones, 2018)

การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรและเอื้ออำนวยไม่เพียงช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้เรียน แต่ยังสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะภาษาอย่างต่อเนื่อง การผสมผสานกลยุทธ์ เช่น การสร้างบรรยากาศปลอดภัย การสอนที่ยืดหยุ่น การทำงานร่วมกัน และการใช้เทคโนโลยีช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ และตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน

การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีน

การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีนมีความท้าทายที่แตกต่างกัน ทั้งในด้านโครงสร้างภาษา ความแตกต่างทางวัฒนธรรม และวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนคุ้นเคย การเข้าใจปัจจัยเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมและสนับสนุนผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภาษาอังกฤษ แม้จะเป็นภาษาที่มีการใช้งานอย่างแพร่หลาย แต่การสอนภาษาอังกฤษต้องคำนึงถึง ปัจจัยทางวัฒนธรรมของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจากภูมิหลังที่แตกต่างกันอาจมีแนวทางในการใช้ภาษาไม่เหมือนกัน ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนจากบริบทที่เน้นความเป็นทางการอาจมีความกังวลเกี่ยวกับการใช้ภาษาพูดที่เป็นกันเองหรือสำนวนที่ไม่เป็นทางการ ขณะเดียวกัน ภาษาอังกฤษมีลักษณะเป็นภาษาสากลที่มีหลายสำเนียงและการใช้ภาษาตามบริบทที่แตกต่างกัน เช่น ภาษาอังกฤษแบบอเมริกันและอังกฤษ ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน ดังนั้น กลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาอังกฤษต้องรวมถึง การบูรณาการวัฒนธรรม ผ่านเนื้อหา เช่น การใช้ตัวอย่างที่สะท้อนความหลากหลายทางภาษา การเรียนรู้ผ่านบริบทสากล และการสร้างกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้โต้ตอบกับเจ้าของภาษา หรือฝึกฝนการใช้ภาษาจากสื่อจริง เช่น บทสนทนาในภาพยนตร์หรือพอดแคสต์

ตัวอย่างกิจกรรม: การใช้ Role-Playing Activities ที่ให้นักเรียนจำลองสถานการณ์จริง เช่น การสัมภาษณ์งานในบริษัทข้ามชาติ หรือ การพูดในที่ประชุมระหว่างประเทศ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาภายใต้บริบททางธุรกิจที่แตกต่างกัน ภาษาไทย มีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษอย่างชัดเจนในด้าน ระดับภาษาและบริบททางสังคม การเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนต่างชาติจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับบริบทของการใช้ภาษา เช่น ระดับภาษาที่เหมาะสมในสถานการณ์ทางการและไม่เป็นทางการ การเข้าใจคำศัพท์ที่มีระดับความสุภาพที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ภาษาไทยยังมีโครงสร้างไวยากรณ์ที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษ เช่น การละประธานของประโยค ซึ่งอาจเป็นอุปสรรคต่อผู้เรียนที่คุ้นเคยกับไวยากรณ์ที่มีกฎตายตัว การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพจึงต้องเน้นการเรียนรู้ผ่านบริบทจริง เช่น การจำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย เช่น การเรียนรู้ผ่านเทศกาลไทยหรือกิจกรรมแบบบูรณาการ เช่น การสั่งอาหารหรือการต่อรองราคาในตลาด **ตัวอย่างกิจกรรม:** การให้ผู้เรียน สร้างวิดีโอแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย เป็นภาษาไทย โดยให้อธิบายข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรม อาหาร และขนบธรรมเนียมที่เกี่ยวข้อง วิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาในบริบทจริงและพัฒนาทักษะการสื่อสาร ภาษาจีน มีความท้าทายด้านโครงสร้างไวยากรณ์และระบบอักษรที่ซับซ้อน โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนที่ไม่ได้ใช้ภาษาเชิงอักษรภาพมาก่อน ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจการถอดเสียงภาษาจีนด้วยระบบพินอิน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านและออกเสียงภาษาจีน

ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ปัจจัยทางวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษาจีน เช่น การใช้คำสุภาพในบริบทธุรกิจหรือมารยาทในการพูดในสังคมจีน การเรียนรู้ภาษาจีนที่มีประสิทธิภาพควรใช้เทคนิคที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำอักษรได้ง่าย เช่น การใช้แอปพลิเคชันฝึกเขียนอักษรจีน การจำลองบทสนทนาที่เกิดขึ้นจริง และการบูรณาการเทคโนโลยี VR/AR เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่สมจริง

ตัวอย่างกิจกรรม: การใช้ แอปพลิเคชันที่สอนการเขียนอักษรจีน โดยผู้เรียนต้องฝึกเขียนอักษรผ่านหน้าจอสัมผัส ซึ่งช่วยให้เข้าใจลำดับขีดที่ถูกต้อง และเสริมด้วย Virtual Reality (VR) ที่จำลองสถานการณ์การสนทนาในร้านอาหารจีน ให้ผู้เรียนฝึกสั่งอาหารและสนทนากับพนักงานในร้าน

การศึกษานี้มุ่งหวังที่จะเสนอแนวทางที่สามารถใช้ได้ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรในห้องเรียนของทั้งสามภาษา โดยเน้นการปรับใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมตามลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษารวมถึงการใช้เทคโนโลยีและกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพื่อเพิ่มการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

1. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบมีส่วนร่วม

การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในห้องเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธีการ โดยการผสมผสานวิธีการสอนแบบดั้งเดิมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่เพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและน่าสนใจ ตัวอย่างเช่น การใช้เกมการศึกษาผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น Kahoot หรือ Quizlet ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและมีการโต้ตอบที่สูง (Anderson, 2020) การใช้เทคโนโลยีไม่เพียงแต่ช่วยในการเรียนรู้แบบทบทวนเนื้อหาหรือฝึกทักษะพื้นฐานเท่านั้น แต่ยังสามารถกระตุ้นการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องผ่านกิจกรรมกลุ่มหรือการเรียนรู้ผ่านการทำงานร่วมกันในรูปแบบออนไลน์ที่ยืดหยุ่น (Yuan, & Lee, 2020) ตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนทำโปรเจกต์กลุ่มผ่านการใช้ Google Docs หรือ Google Slides เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การทำงานร่วมกัน และการนำเสนอในภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มทักษะภาษา แต่ยังสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นทางการและไม่กดดัน นอกจากนี้การสร้างแรงจูงใจในผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาในระยะยาว การใช้วิธีการที่เน้นการเรียนรู้ที่ตรงกับ ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนสามารถช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจเรียนรู้ เช่น การให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อที่สนใจในการทำบ้านหรือการอภิปราย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่ามีเนื้อหาที่มีความหมายและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน (Dörnyei, 2019) การใช้เนื้อหาที่ทันสมัยและเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ปัจจุบัน เช่น ข่าวสารหรือเทคโนโลยีใหม่ๆ ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและทำให้การเรียนรู้ไม่น่าเบื่อ ทั้งนี้ การผสมผสานเทคโนโลยีเข้ากับการเรียนรู้อย่างเหมาะสมสามารถช่วยในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระยะยาวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านการใช้แอปพลิเคชันฝึกพูดภาษาอังกฤษ เช่น Duolingo หรือ Rosetta Stone ที่สามารถช่วยผู้เรียนฝึกฝนทักษะการฟังและพูดได้ทุกที่ทุกเวลา (Munday, & Goodfellow, 2018) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีเวลาจำกัดหรือไม่สามารถเข้าร่วมการเรียนในห้องเรียนได้อย่างสม่ำเสมอ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมก็มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในบริบทของผู้เรียนที่มาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (Chao, 2020) การเข้าใจและยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในการเรียน

การสอนสามารถช่วยลดอุปสรรคทางภาษาที่เกิดขึ้นได้ ผู้เรียนจากประเทศที่มีความแตกต่างทางภาษา หรือวัฒนธรรมอาจจะพบอุปสรรคในการแสดงออกหรือเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษ (Keadplang, 2024) ดังนั้น การปรับการเรียนการสอนให้เข้ากับบริบททางวัฒนธรรมของผู้เรียน เช่น การใช้ตัวอย่างจาก วัฒนธรรมท้องถิ่นหรือการนำเสนอหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนเอง จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึก ว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่แค่เครื่องมือสื่อสารทางหนึ่ง แต่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่สามารถเชื่อมโยงกับความ เป็นตัวตนของผู้เรียนได้

2. การเรียนรู้ภาษาไทยแบบมีส่วนร่วม การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมสำหรับ ผู้เรียนชาวต่างชาติเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริงและเกิดการ เรียนรู้มีหลากหลายวิธีที่สามารถส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้เรียนได้ ตัวอย่างเช่น กิจกรรมคู่หรือกลุ่ม โดยให้ผู้เรียนจับคู่กันหรือทำงานกลุ่ม เช่น การพูดเล่าเรื่องประสบการณ์หรือเล่าเรื่องราวของตนเอง การ แสดงบทบาทสมมติ (Role Play) หรือจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การซื้อของ การสั่งอาหาร การถาม ทาง โดยผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกพูดในบริบทที่สมจริง หรือแม้กระทั่งการใช้เกมและกิจกรรมกลุ่ม เช่น เกม คำศัพท์ เกมหาสมบัติ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการสื่อสารภายในกลุ่ม การสร้างบรรยากาศให้น่าเรียนก็เป็น วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมีส่วนร่วม โดยแสดงความเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใสเพื่อให้ ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่น กล้าที่จะซักถามปัญหาและแสดงความคิดเห็น การสอนควรเป็นไปอย่างสนุกสนาน สอดแทรกกิจกรรมที่ผู้เรียนทุกคนเข้าร่วมได้ ควรบูรณาการทักษะทั้ง 4 อย่างเหมาะสมและไม่เครียด อีกทั้งควรเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน (Lapyai, R., 2016, p. 45) อย่างไรก็ตาม การผสมผสานเทคโนโลยีโดยการใช้สื่อดิจิทัลต่าง ๆ เช่น แอปพลิเคชัน สำหรับเรียนภาษา วิดีโอหรือสื่อสังคมออนไลน์ที่ผู้เรียนสามารถโต้ตอบได้ จะช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของผู้เรียนได้มากขึ้น ดังที่ วิบูลพล วิบูลยสาริน และคณะ (Wiboolyasarin, W., et al, 2018) กล่าวว่า สื่อสังคมสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพได้ ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้พัฒนาทักษะด้วยตนเองตามความถนัดและความสนใจ และมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับผู้ใช้อื่น ๆ โดยสร้างเป็นชุมชนที่เกื้อกูลซึ่งกันและกันในเรื่องที่เกี่ยวข้องหรืออยู่ในความสนใจ นอกจากนี้ สื่อออนไลน์ ประเภทต่าง ๆ เช่น Facebook, Line, Instagram, YouTube, TikTok ทำให้ความนิยมในการเรียนภาษาไทย เพิ่มขึ้นเนื่องจากความสะดวกของเทคโนโลยีที่ผู้เรียนสามารถเรียนได้ทุกแห่งในโลก (Rutheerayuth, Y., 2017, p. 312) ซึ่งการผสมผสานเทคโนโลยีโดยใช้สื่อออนไลน์แพลตฟอร์มต่าง ๆ ในการเรียนรู้นั้นก็เพื่อ อำนวยความสะดวกในการสื่อสารและการแบ่งปันข้อมูล รวมถึงได้เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น อย่างทันทั่วถึง ทั้งนี้ ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาไทย ของผู้เรียนชาวต่างชาติ เนื่องจากภาษาไม่เพียงแต่เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร แต่ยังเป็นตัวแทนของ วัฒนธรรมและสังคมด้วย การทำความเข้าใจปัจจัยเหล่านี้จะช่วยให้ผู้สอนสามารถปรับวิธีการสอนให้ เหมาะสมและส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เช่นการสอดแทรก วัฒนธรรมไทยเข้าไปในบทเรียน ไม่ว่าจะเป็น การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาหารไทย การทำกิจกรรม เกี่ยวกับเทศกาลต่าง ๆ หรือการไปทัศนศึกษาสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรม เช่น วัด พระราชวัง เป็นต้น

ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้เข้ากับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนชาวต่างชาติได้ฝึกฝนการสื่อสารภาษาไทยพร้อมกับได้เรียนรู้วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ และวัฒนธรรม ประเพณีของคนไทยไปพร้อม ๆ กับการเรียนรู้การใช้ภาษาไทยในสถานการณ์จริง (Plaengsorn, R., 2018, p. 7) นอกจากนี้ ทศนคติต่อวัฒนธรรมไทยก็มีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความสนใจในวัฒนธรรมไทย เช่น อาหารไทย เพลงไทย หรือศิลปะไทย มักจะมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาไทยสูง หรือผู้เรียนที่เปิดใจรับวัฒนธรรมใหม่ ๆ จะสามารถปรับตัวเข้ากับการเรียนรู้ภาษาไทยได้ง่ายกว่า ดังนั้น การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างภาษาและวัฒนธรรม จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจภาษาไทยได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

3. การเรียนรู้ภาษาจีนแบบมีส่วนร่วม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในยุคปัจจุบันไม่ได้จำกัดเพียงการท่องจำคำศัพท์หรือไวยากรณ์ แต่ยังรวมถึงการเข้าใจวัฒนธรรมและวิถีคิดของเจ้าของภาษา สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ ลดความกังวล และสร้างความมั่นใจ โดยเฉพาะอุปสรรคทางจิตใจ เช่น ความกลัวการพูดผิดหรือขาดความมั่นใจในตนเอง ดังนั้น การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัยและสนับสนุนการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและฝึกฝนทักษะได้เต็มที่ (Yiamsawat, T., 2016, pp. 4–6) จากการศึกษาปัจจัยที่สำคัญของสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้มีอยู่หลายด้าน ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียนที่สะดวกสบาย มีอุปกรณ์การเรียนครบครัน ช่วยให้ผู้เรียนมีสมาธิและจดจ่อกับบทเรียนได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังมี ปัจจัยทางจิตวิทยา ที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจในตนเอง แรงจูงใจ และการสนับสนุนจากผู้สอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนก้าวข้ามอุปสรรคในการใช้ภาษา ส่วน การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนหรือเจ้าของภาษาจะช่วยเสริมทักษะการสื่อสารและความเข้าใจวัฒนธรรมที่หลากหลาย อีกทั้งการใช้ เทคโนโลยีในการเรียนรู้ เช่น ห้องเรียนเสมือนจริงบนแพลตฟอร์มออนไลน์ ก็ช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลและฝึกฝนทักษะนอกห้องเรียนได้อย่างสะดวก (Munsung, K., 2024, pp. 10–11) ในบริบทของการเรียนการสอนภาษาจีนออนไลน์ ข้อเสนอกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้ผ่าน ห้องเรียนเสมือนจริง โดยเฉพาะในช่วงการแพร่ระบาดของโควิด-19 ซึ่งทำให้การเรียนออนไลน์กลายเป็นทางเลือกหลัก การจัดการเรียนรู้แบบนี้เริ่มต้นจากการเตรียมเนื้อหาล่วงหน้าเช่น การใช้สื่อที่น่าสนใจและส่งผลให้ผู้เรียนเตรียมตัวก่อนเรียน ผู้สอนควรเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม เช่น Zoom, Microsoft Teams หรือ Google Meet พร้อมตรวจสอบความพร้อมด้านอุปกรณ์ของผู้เรียน (Huanarom, Y., & Daman, A., 2022, pp. 151–152) นอกจากนี้ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตรเป็นสิ่งสำคัญ เช่น การแนะนำตนเอง กิจกรรมกลุ่มในช่วงเริ่มต้นเพื่อช่วยลดความกังวลและสร้างความผ่อนคลายให้ผู้เรียน การออกแบบโครงสร้างการเรียนรู้ที่ชัดเจนก็เป็นอีกแนวทางหนึ่งซึ่งช่วยให้การเรียนการสอนออนไลน์มีประสิทธิภาพ โดยควรจัดแบ่งเวลาให้เหมาะสมสำหรับการบรรยาย การอภิปรายและการทำกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและติดตามบทเรียนได้ง่ายขึ้น ผู้สอนยังควรประเมินผลและให้ข้อเสนอแนะเชิงสร้างสรรค์หลังการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะได้ต่อเนื่องรวมทั้งสนับสนุนการเรียนรู้ผ่านระบบจัดการห้องเรียน เช่น

Moodle หรือ LMS (Learning Management System) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนบทเรียนตามความสะดวก (Boonyachai, Y., 2023, pp. 205–208) กล่าวโดยสรุปการสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตร ทั้งในห้องเรียนปกติและห้องเรียนเสมือนจริงมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนภาษาจีนและภาษาต่างประเทศพัฒนาทักษะได้อย่างเต็มศักยภาพ (Huanarom, Y., 2018, pp. 310–311) การออกแบบการเรียนการสอนที่เอื้อต่อความมั่นใจ การสนับสนุนทางจิตใจ และการใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมจะช่วยสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

สรุป

ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่า การเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสร้างกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นกลยุทธ์สำคัญที่ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจของผู้เรียน แนวทางการสอนที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัย การผสมผสานแนวทางการสอนแบบดั้งเดิมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่โดยคำนึงถึงปัจจัยทางวัฒนธรรมและบริบทของภาษาแต่ละประเภท เพื่อให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจน ตารางด้านล่างแสดงการเปรียบเทียบ รูปแบบ วิธีการ สื่อ และเครื่องมือ ที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาจีน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และ ภาษาจีน

องค์ประกอบ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย	ภาษาจีน
แนวทางการสอน	เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นการมีส่วนร่วมและ การใช้ภาษาในชีวิตจริง	เรียนรู้ผ่านบริบททาง สังคมและวัฒนธรรมไทย	ฝึกฝนผ่านโครงสร้างภาษา และระบบอักษรที่ซับซ้อน
กิจกรรมการเรียนรู้	Role–Playing, Debate, Business Simulation	การจำลองสถานการณ์, การเล่าเรื่อง, การแสดง บทบาทสมมติ	การฝึกเขียนอักษรจีน, Virtual Reality (VR) Speaking Practice
สื่อและเครื่องมือ	Kahoot, Google Classroom, Podcast, AR/VR	วิดีโอ, สื่อสังคมออนไลน์ , Line Group Learning	แอปพลิเคชันฝึกเขียนอักษร จีน, AI-based pronunciation tools
การเชื่อมโยงกับชีวิตจริง	เรียนรู้ผ่านข่าวสาร เท รนด์ธุรกิจ บทสนทนาใน ภาพยนตร์	สร้างวิดีโอรีวิวลสถานที่ ท่องเที่ยวในไทย	การฝึกใช้ภาษาใน สถานการณ์การทำงานใน บริบทต่าง ๆ
การประเมินผล	Project–Based Learning, Online Quiz, Peer Review	การให้ข้อเสนอแนะผ่าน Video Recording	AI–driven pronunciation assessment, Self–learning logs

แนวทางเหล่านี้สามารถช่วยให้ ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาอย่างเป็นระบบ เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเชื่อมโยงกับชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การออกแบบหลักสูตรและการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษาสามารถช่วยเสริมสร้าง ความเข้าใจวัฒนธรรม การใช้ภาษา และความมั่นใจของผู้เรียน โดยอาศัยเทคนิคที่ส่งเสริม การเรียนรู้แบบไม่กดดันและการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การเรียนภาษาต่างประเทศเป็นไปอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพในระยะยาว

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการศึกษานี้คือแนวทาง การสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตร สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นการบูรณาการองค์ประกอบทางการศึกษาที่สำคัญ 6 ประการ ได้แก่ (1) การจัดการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง (2) การใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ (3) การเชื่อมโยงเนื้อหาชีวิตจริง (4) การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร (5) การส่งเสริมแนวทางในการเรียนรู้ และ (6) การบูรณาการวัฒนธรรมในบทเรียน โดยแนวคิดเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการสร้าง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครอบคลุมและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หลากหลายบริบท

1. การบูรณาการแนวทางการเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลางกับการใช้เทคโนโลยี แนวคิด Learner-Centered Approach และ Technology Integration ทำงานร่วมกันเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของผู้เรียน เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น AI-powered learning platforms, AR/VR simulation, และ interactive applications ไม่เพียงช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนรู้ แต่ยังสนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะ ภาษาในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและสนุกสนาน ผู้สอนสามารถใช้ Flipped Classroom Model ซึ่งให้ผู้เรียนศึกษาคอนเทนต์ล่วงหน้าผ่าน วิดีโอ บทเรียนออนไลน์ หรือ Podcast แล้วนำมาประยุกต์ใช้ผ่านการ ฝึกปฏิบัติในห้องเรียน นอกจากนี้ การใช้ gamification เช่น Kahoot หรือ Quizlet ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและพัฒนาทักษะภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ แนวทางนี้ยังสนับสนุนการสร้าง ความมั่นใจและแรงจูงใจในระยะยาว ผ่านการเรียนรู้ที่มีความหมายและเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง

2. การสร้างการเชื่อมโยงเนื้อหาชีวิตจริงและบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร การเชื่อมโยง บทเรียนกับชีวิตจริง เป็นกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมได้ลึกซึ้งมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การให้ผู้เรียนทำ Project-Based Learning ผ่านการจำลองสถานการณ์ เช่น การสั่งอาหาร ในร้านอาหารต่างชาติ การสัมภาษณ์งานในบริษัทข้ามชาติ หรือการเจรจาธุรกิจ ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ สอดคล้องกับความต้องการของโลกปัจจุบัน ในขณะเดียวกัน การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นมิตร เช่น การใช้ peer collaboration, cooperative learning และ positive feedback ช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกมั่นใจ และกล้าใช้ภาษาโดยปราศจากความกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาด การออกแบบกิจกรรมที่ลดความวิตกกังวล เช่น การทำ Role-Playing Games (RPG) ที่ส่งเสริมการโต้ตอบอย่างสร้างสรรค์สามารถทำให้ การเรียนรู้เป็นไปอย่างสนุกสนานและมีประสิทธิภาพ

3. การพัฒนาแนวทางการเรียนรู้ผ่านการบูรณาการวัฒนธรรม การเรียนรู้ หมายถึง การสร้าง กระบวนการเรียนรู้ที่สามารถดำเนินต่อไปได้ในระยะยาว โดยที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิต

จริง การสนับสนุนให้ผู้เรียน ฝึกทักษะด้วยตนเอง ผ่านแพลตฟอร์ม Duolingo, Babbel หรือ E-learning courses เป็นแนวทางที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ต่อเนื่องแม้อยู่นอกห้องเรียน นอกจากนี้ การบูรณาการวัฒนธรรมในบทเรียนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทัศนคติและความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับบริบทของภาษา เช่น การสอนภาษาอังกฤษควรมีการแทรกความแตกต่างทางวัฒนธรรม เช่น ความหลากหลายของสำเนียงและภาษาถิ่น ขณะที่การเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติอาจเน้นไปที่การเรียนรู้ ระดับภาษาและการใช้ภาษาสุภาพในบริบทต่างๆ ส่วนภาษาจีนอาจให้ความสำคัญกับ มารยาททางธุรกิจและค่านิยมทางสังคมของจีน

4. การประยุกต์ใช้แนวคิดในการออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอน องค์ความรู้ใหม่จากการศึกษานี้สามารถนำไปใช้ในการ ออกแบบหลักสูตร และ พัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบโจทย์ยุคดิจิทัล การออกแบบหลักสูตรควรรวม การผสมผสานการเรียนรู้แบบออนไลน์และออฟไลน์ (Blended Learning), การใช้เทคโนโลยีเสริมการเรียนรู้ และการเชื่อมโยงบทเรียนกับวัฒนธรรมและบริบทสังคม ตัวอย่างเช่น การใช้ VR ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจำลองสถานการณ์การสื่อสารในที่ทำงาน หรือการใช้ AI เพื่อวิเคราะห์สำเนียงของผู้เรียนและให้คำแนะนำเฉพาะบุคคล ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อสรุปองค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษานี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการสร้าง สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นมิตรซึ่งครอบคลุม การเรียนรู้ที่ยืดหยุ่นเป็นศูนย์กลาง การบูรณาการเทคโนโลยี การเชื่อมโยงบทเรียนกับชีวิตจริง การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัย การสนับสนุนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และการผสมผสานวัฒนธรรมเข้าไปในบทเรียน แนวทางเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นแนวปฏิบัติสำหรับ นักการศึกษา นักวิจัย และผู้กำหนดนโยบายทางการศึกษา เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพ ครอบคลุม และตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน การวิจัยนี้จึงเป็น จุดเริ่มต้นของแนวทางการศึกษาเชิงบูรณาการที่สามารถพัฒนาและขยายต่อไปได้ในอนาคต เพื่อส่งเสริม การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องและในระยะยาวในบริบทของโลก การศึกษายุคใหม่ ยุคใหม่

References

- Anderson, C. (2020). Digital tools in language learning. *Journal of Educational Technology & Society*, 23(4), 85–100.
- Boonyachai, Y. (2023). Online teaching has evolved into blended teaching of bachelor's degree students under the learning outcome of the Thai qualification framework for higher education in the COVID-19 pandemic situation. *HUSO Journal of Humanities and Social Sciences*, 7(1), 192–212.
- Byram, M. (2008). *From foreign language education to education for intercultural citizenship: Essays and reflections*. Multilingual Matters.

- Chao, R. (2020). Cultural influences on language learning. *Journal of Language and Social Psychology*, 39(2), 125–140.
- Dörnyei, Z. (2019). Motivation in language learning: Theories and applications. *Language Teaching Research*, 23(3), 284–297.
- Dörnyei, Z. (2019). *Motivational strategies in the language classroom*. Cambridge University Press.
- Ellis, R. (2019). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Godwin-Jones, R. (2018). Emerging technologies for language learning: The role of social media. *Language Learning & Technology*, 22(1), 4–21.
- Huanarom, Y. (2018). Mobile applications for teaching elementary Chinese. *Panyapiwat Journal*, 10, 305–313
- Huanarom, Y., & Daman, A. (2022). The Development of Chinese Listening and Speaking Skills by Using Flipped Classroom through Zoom Meeting. *Academic Journal of Humanities and Social Sciences Burapha University*, 30(1), 135–157.
- Keadplang, K. (2024). Language Teaching Efficiency through E-pedagogy between Learners and Teachers Collaboration toward English Education Movement in Southeast Asia. *Journal of MCU Peace Studies*, 12(2), 440–448.
- Lapyai, R. (2016). Guidelines and best-practices in teaching Thai as a foreign language for Chinese students. *Journal of Liberal Arts, Rangsit University*, 12(21), 37–48.
- MacIntyre, P. D., Gregersen, T., & Mercer, S. (2019). *Positive psychology in SLA: Motivating language learners through positive strategies*. Springer.
- MacIntyre, P. D., Baker, S. C., Clément, R., & Conrod, S. (2019). Willingness to communicate in a second language: The role of communication confidence and student perceptions. *Journal of Language and Social Psychology*, 38(1), 1–19.
- Munday, P., & Goodfellow, L. (2018). Using language learning apps: The impact on learners' outcomes. *Journal of Language Teaching and Research*, 19(1), 45–60.
- Munsung, K. (2024). The Metaverse Classroom: Opportunities and Challenges for Thai Education. *SSRU Journal of Management Science*, 10(2), 10–17.
- Pillay, H., & Tan, A. T. (2019). English language proficiency and its implications in Thailand. *Asian EFL Journal*, 23(2), 44–61.
- Plaengsorn, R. (2018). The Principle of Managing Teaching and Learning the Thai Language as a Foreign Language. *Srinakharinwirot Academic Journal of Education*, 19(2), 1–13.
- Rutheerayuth, Y. (2017). *Teaching Thai for Foreigners through Online Media*. In Pichai, K.,

- Nakanitnont, P., Laksameewanich, W., & Chuenchom, S. (Eds.), King's Philosophy for Sustainable Development: Research and academic articles of Chiang Mai Rajabhat University 2017. Somporn Printing.
- Schmidt, R. (2012). Attention, awareness, and individual differences in language learning. *Perspectives on individual characteristics and foreign language education*, 6(27), 27–49.
- Tiranant, P., Khumsat, T., Ngamnikorn, T., & Wiboolyasarin, W. (2022). Beliefs about native-speaking teachers in grammar and pronunciation instruction: Views and voices from second language learners. *International Journal of Language Studies*, 16(1).
- Topping, K. J. (2019). Peer learning in higher education: A framework for the future. *The Journal of Educational Research*, 112(1), 3–14.
- Wang, T., & Chen, C. (2021). Digital tools for language learning: A systematic review. *Language Learning & Technology*, 25(3), 1–17.
- Warschauer, M. (2013). Technology and language learning: A story of evolution. *Language Teaching*, 46(2), 303–322.
- Wiboolyasarin, W., Kamolsawad, R., & Wiboolyasarin, K. (2018) *Research report on Thai as a foreign language instructional model based on communicative approach on social media*. Bangkok: National Research Council of Thailand.
- Yiamsawat, T. (2016). English language classroom anxiety: components, effects, and solutions. *Sutiparithat Journal*, 30(95), 1–12.
- Yuan, X., & Lee, J. (2020). Collaborative learning through digital platforms in language education. *Journal of Computer-Assisted Learning*, 36(1), 24–34.